

Historie – Osobnosti – Václav Eret

Vážení sportovní přátelé,
dovolte, abychom následujícími řádky vzdali hold panu Václavu Eretovi, jednomu z nejlepších házenkářů, kteří rozdávali svým uměním radost příznivcům sportu. Je nám ctí, že v průběhu své bohaté sportovní kariéry působil i našem oddíle.

Použili jsme materiál zpracovaný panem Karlem Vendlerem uveřejněný v publikaci „Plzeň a tělovýchova 1862 – 1982“. Nepovažovali jsme za vhodné cokoli v tomto materiálu měnit a proto se zde vyskytují některé výrazy poplatné době, kdy článek vznikl.

Házenkář s pověstnými vykláněčkami

MOTTO:

Měl kuráž, něco chtěl, nebál se.

Odvážil se, riskoval –

modřiny a šrámy mu byly vzpruhou ...

Byl to docela normální venkovský kluk, chtěl dělat všechno to, co viděl u těch starších. Vesnice Lhůta u Štáhlav měla 80 čísel, ale i dělnickou tělocvičnou jednotu, kde kromě té trošky základní tělesné výchovy měla prim česká házená. V osmi letech už byl mezi těmi, co trávili všechnen volný čas na škvárovém hřišti ohraničeném lajnami a dvěma malými brankami. Zakrátko patřil k nejlepším a hrál za žáky a později i za dorost. V šestnácti letech mu byla Lhůta těsná a proto hrál za DTJ Tymákov. Jak už to bývá, čiperný kluk na sebe upozorní a až do odchodu za vojenskou prezenční službu v roce 1949 hrál za klub svých klukovských snů – Štáhlavy. Na vojně hrál v Praze za ATK a brzy se tam zařadil mezi nejlepší hráče.

Jako druhoročák reprezentoval naši házenou o 11 hráčích v Rumunsku, sehrál mnoho důležitých zápasů a pod odborným vedením našich nejlepších trenérů se stal ostříleným borcem. Když se potom po dvou letech „vojančení“ vrátil, hrál krátce za „domáci“ Štáhlavy, později přešel do Spartaku Škoda ZVIL, kde formovali družstvo pro ligovou soutěž. Dodnes je členem této velké škodovické tělovýchovné jednoty.

Tolik úvodem sportovního životopisu velké postavy naší házené – zasloužilého mistra sportu **VÁCLAVA ERETA**. Házenkáře – vynálezce, který svými nenapodobitelnými „vykláněčkami“ byl postrachem všech brankářů a nevyzpytatelným útočníkem pro obránce.

Do vrcholné formy se dostal ve svých 25 letech v roce 1952 a ta mu vydržela osm let. Sám nespočítá, kolik to bylo zápasů, kolik hodin tréninku prvoligového a reprezentačního hráče, kolik dal gólů, kolik kilometrů procestoval a kolik nocí prospal jen tak – jak se říká na půl oka. Spočítá však úsilí své manželky, která musela sama vychovat dva syny, protože táta – přední ligový hráč byl pořád někde na cestách. Nebýt tohoto zázemí, porozumění a laskavého slova při vzácných chvílích pobytu doma, nemohl by mít sil dokázat všechno to, co je faktem. I to, že ještě ve svých padesáti letech si hrál za „starou gardu“ ...

Co považuje za nej, nej, nej ...

- Především to, že ve svých mladých letech se dostal mezi štáhlavskou elitu a v roce 1949 byl v družstvu Sokola, které se umístilo v české lize házené na II. místě.

- Dva přebornické tituly družstva ATK v letech 1950 – 51, kde patřil k nejúspěšnějším střelcům.
- V družstvu Škodovky přebornický titul v české házené za rok 1953.
- Ligová soutěž házené o sedmi hráčích s čelným umístěním družstva Škodovky v letech 1954 – 1958.
- Mezi tím v roce 1955 na mistrovství světa v NSR byl vyhlášen nejlepším střelcem a přičinil se velkou měrou o třetí místo družstva ČSR.
- V roce 1958, který byl ve znamení MS v NDR a Světového festivalu mládeže v Moskvě, se přičinil o II. a III. místo v soutěžích, na MS byl vyhlášen druhým střelcem. Za tyto a další výsledky a především za morální kvality obdržel
 - v roce 1956 titul mistra sportu
 - v roce 1958 titul zasloužilý mistr sportu
 - v roce 1969 Cenu města Plzně za tělovýchovu a sport.

V Lokomotivě Plzeň a v zahraničí

Jak léta přibývala a mladí se hlásili o svoje, hrál pět let za "béčko" Škodovky ve II. lize a potom, když celé družstvo přestoupilo do Lokomotivy, opět hrál v 1. lize. Ještě ve svých 39 letech byl pátým nejlepším střelcem nejvyšší házenkářské soutěže. Potom po dvou letech přijal nabídku stát se hrájícím trenérem na jednu sezónu v Mnichově za TUS Milbertshafen a druhou za Post Regensburg. Bylo to výhodné angažmá pro stárnoucího sportovce, který odváděl svoje zkušenosti. Ale co naplat – doma je doma – a tak po dvou letech, s dalšími poznatky o životě v zemi jak se někdy říká "velkých možností" se vrátil domů, do své rodné Lhůty a na škodovácké pracoviště. Samozřejmě, že házenkářský sport neopustil a byl sedm let trenérem prvoligového družstva TJ Škoda. To, co se mu nepovedlo jako hráči, aby jeho škodovácký oddíl vyhrál ligovou soutěž, se mu povedlo ve funkci trenéra. V roce 1974 vyhrálo jeho družstvo ligu a stalo se mistrem ČSSR. Za jeho působení ve funkci trenéra byli třikrát druzí a jedno třetí a čtvrtí. Poslední sezónu s družstvem "nedopracoval" pro "palácovou revoluci", kdy odešel trenér Moulis a zakrátko i on – na přání hráčů, kteří přes svoje kvality šli od porážky k porážce. Ale to už je kapitola, která se nazývá – co se člověku v životě nepovedlo ...

ESEM se člověk jen tak lehce nerodí

V úvodu říkám, že – měl kuráž, něco chtěl, modřiny mu byly vzpruhou. Jeho touhou jako venkovského kluka bylo něco ukázat a cele se věnovat sportu. Až do svých 19 let, kdy přišel do Šťáhlav, neměl trenéra. Sám se svým bratrem Miroslavem a Kuglerem byli denně na hřišti a zkoušeli všechno to, co odkoukali od dospělých, při zápasech v Rokycanech, **Ejpvovicích**, Šťáhlavech, ale i v Plzni na IKARU, STARU a Petříně. Potom ve Šťáhlavech pod vedením Václava Vyskočila, který byl vedoucím a trenérem zároveň.

Nebylo lehké vstávat brzy ráno na cestu do modelárny v plzeňské škodovce, pak vlakem do Starého Plzeňce a odtud pěšky 4 km do Lhůty, naobědvat se a hned zase 4 km do Šťáhlav na trénink – třikrát v týdnu. O tom se dnes sportovcům ve střediscích vrcholového sportu ani nesní. Ale mělo to svůj zvláštní půvab. Člověk byl neustále v pohybu, nebyla chvilka času na "darebnosti" a všechny ty potíže překonával pocit, že žiješ v dobré partě, která si navzájem rozumí. Všichni vyrostli ve skromných poměrech a radost z úspěchů v milovaném sportu je držela pohromadě.

Velkou školou mu byla doba strávená v pražském ATK, kde trenér Voreth byl člověkem na pravém místě a dával svým svěřencům házenou do těla na plné obrátky. Stejně tomu bylo i v národním družstvu. V té době byl v ATK i Emil Zátopek a způsob jeho přístupu k tréninku byl všem příkladem.

Vrcholový sport a státní reprezentace

Ptáš se, soudruhu redaktore, na můj pohled na vrcholová střediska a státní reprezentaci. Řeknu to lapidárně: vrcholová střediska jsou určitě dobrá vymyšlenost, ale – měli by tam být jen sportovci, kteří chtějí odvádět vrcholové výkony a nikoliv ti, kteří po celá léta jsou jen průměrní! Myslím si však, že na úkor středisek se málo podporují venkovské jednoty, kde nám v minulosti vyrůstali zdatní hráči, kteří se uměli prosadit až do státní reprezentace svými bojovnými výkony. Když vezmu jen naši házenou, takové oddíly jako Štáhlavy, **Ejpvovice**, Třemošná a Starý Plzenec i Červený Hrádek dodávaly pro reprezentaci kraje i státu hodně hráčů. Dnes ty oddíly živoří a nenajde se tam ani jeden hráč pro ligu a to by nás mělo všechny varovat!

Výchova a přístup k reprezentaci jsou dány tím, že v současné době už od mládí jsou sportovci vedeni jednostranně. Chybí jim potom kázeň a všestranná obratnost a kolektivnost, kterou dříve získávali od mládí i v základní tělesné výchově. Nyní jsou pohybově nadaní žáci a dorostenci předurčení pro reprezentaci a tím se jim velmi škodí. Chybí jim zdravá motivace a přitom se jim dává neúměrná finanční a materiální podpora, které si nakonec ani neváží. Jak se to srovnává s dobrou politickovýchovnou prací? Každý se snaží získat pro sebe co největší výhody, ale již jen zřídka odvádí výkony, které by byly v relaci s vynaloženými prostředky.

Další nevýhodou středisek vrcholových sportů je ten, že sportovec ztrácí kontakt s pracovištěm. S lidmi, kteří by k němu byly kritičtí při špatném výkonu a pomáhali mu řešit i životní problémy. Prostě zůstali sami. Jen ta cesta na trénink, domů, pak na zápas, na cestách, bez soudného kolektivu, a to se projevuje i ve hře. Každý hraje jen pro to svoje tričko a ne pro kolektiv. Ostatní, kteří nejsou ve střediscích, se často ani nedostanou do vojenských družstev a brzy pak zanechají sportovní činnosti. Možná, že by právě z některého takového byl výborný hráč, protože se někde dostane do vrcholové formy až kolem té pětadvacítky. – Stačí?“

Se zasloužilým mistrem sportu Václavem Eretem by se z jeho zkušeností daly napsat ještě další stránky. Ale už dost. Jenom ještě vzpomínka na to, jak na něho spolupracovníci ze Škodovky nezapomněli, když mu bylo nejhůř po operaci kyčelních kloubů. To vlévalo novou naději na uzdravení spolu s péčí, kterou mu věnovali lékaři Krauz a Příbyl. Zapomněli však ti, pro které hodně udělal a měli mít k němu stále hodně blízko. Ale tak už to v životě chodí a ne nadarmo se říká, že „všechna sláva – polní tráva“.....

Karel Vendler

Adresa článku: <http://hazena.tjloko-plzen.cz/index.php?page=historie-osobnosti>